

ב"ל (חיפה) 18395-03-10 - מורן הריס נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (חיפה) 18395-03-10 - מורן הריס נ' המוסד לביטוח לאומימחוזי עבודה חיפה
ב"ל (חיפה) 18395-03-10

מורן הריס

ע"י ב"כ עו"ד יגאל מנחם

נגד

המוסד לביטוח לאומי

ע"י ב"כ עו"ד אסתר הלפרין

בית דין אזורי לעבודה בחיפה

[31.01.2013]

כב' השופטת (בדימ') מיכל אריסון-חילו

נציג ציבור (עובדים) מר דב כספי

נציג ציבור (מעבידים) מר משה רוזנבלום

פסק - דין

1. התובעת, גב' מורן הריס (להלן - גם האלמנה) הגישה ביום 1.2.05 תביעה למוסד לביטוח לאומי (להלן - הנתבע) לקבלת קצבת שאירים בגין פטירת בעלה המנוח, מר אורי הריס ז"ל (להלן - המנוח) ביום 28.10.04. התובעת היתה נשואה למנוח במשך 5 חודשים בלבד, עובר למועד פטירתו ממחלה קשה.
2. הנתבע דחה את תביעת התובעת, מן הטעם שאינה עונה על הגדרת "אלמנה" לפי סעיף 238(1) לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], התשנ"ה-1995 (להלן - חוק הביטוח הלאומי וגם החוק), בהיותה אשתו משך פחות משנה ומשלא ילדה לו ילד. עקב דחית התביעה ביקשה התובעת מהנתבע לצרף לתקופת הנישואין, שהחלה ביום 21.5.04, גם את התקופה בה גרה לטענתה עם המנוח כידועתו בציבור החל משנת 2000.
3. לאחר שדרישת התובעת נבחנה על ידי הנתבע, נדחתה התביעה במכתב הנתבע מיום 11.8.09, מן הטעם שלא נמצאו הוכחות על ניהול משק בית משותף בין התובעת למנוח בתקופה הקודמת למועד נישואיהם, וזאת בהסתמך בעיקר על תביעות שהגיש המנוח בחייו לנתבע, ובהן לא ציין את דבר מגוריו המשותפים עם התובעת. בעניין החלטה זו הוגשה התביעה דנן.

4. מטעם התביעה העידו לפנינו התובעת, אמו של המנוח - גב' שילה הריס (להלן - האם) וחברו הטוב של המנוח, מר אלון ויינשטוק (להלן - החבר); כן הוגש תצהירו של מר פרץ מאיה (ר' מוצג ת/5), מי שהיה משכיר הדירה בבניין שברחוב המורד 4 בגבעתיים (להלן - המשכיר) בה התגוררו התובעת והמנוח משנת 2000. בהסכמת הצדדים הוגש התצהיר מבלי שנחקר עליו המשכיר בחקירה נגדית (ר' עמ' 10 לפרוטוקול, ש' 33-31). מטעם הנתבע, צורפה לכתב ההגנה תעודת עובד ציבור שנערכה בידי מר קדוש יעקב - מרכז ביטוח תושבות בסניף הנתבע בחדרה ולא הובאו כל עדים.
- אלה העובדות החשובות לענייננו
5. התובעת, ילידת 1978, הכירה את המנוח בחודש 08/1999 במהלך עבודתה בצוות הבידור במלון בטבריה ובין השניים נרקמו יחסי זוגיות.
6. בחודש 01/2000 לערך, עברה התובעת להתגורר יחד עם המנוח בדירה ברח' שפירא 7 ברמת גן, אותה שכר המנוח באותה העת.
7. ביום 30.7.00 עברו בני הזוג להתגורר יחדיו בדירה ברח' המורד 4 בגבעתיים, אותה שכר המנוח ובה התגוררו בני הזוג עד למועד פטירת המנוח ביום 28.10.04.
8. בחודש 06/2003 פתחו התובעת והמנוח חשבון בנק משותף, אליו בעיקר המנוח העביר כספים, וממנו שילמה התובעת, לטענתה, את עיקר הוצאות הבית. לצד חשבון זה ניהלה התובעת חשבון בנק פרטי, אליו נכנסה משכורתה החודשית, והמנוח ניהל חשבון עסקי באמצעותו ניהל את משרד ההפקות שהיה בבעלותו.
9. ביום הולדתה של התובעת, 12.7.03, הציע לה המנוח נישואין והשניים נישאו כדת משה וישראל ביום 21.5.04.
10. המנוח, סבל ממחלת הסרטן משנת 1995. התובעת טיפלה בו יחד עם הוריו עד לשעת פטירתו ביום 28.10.04 עקב הסתבכות המחלה. בחייו, החזיק המנוח במשרד הפקות משנת 2000 לערך.
11. התובעת הגישה לנתבע ביום 1.2.05 תביעה לקבלת קצבת שאירים בגין פטירת בעלה ומילאה ביום 16.2.05 שאלון לידועים בציבור. מתעודת עובד הציבור של מר יעקב קדוש עולה, כי לשאלון זה לא צורפו הוכחות ומסמכים להוכחת טענת התובעת בדבר היותה ידועה בציבור של המנוח, עובר למועד נישואיהם. ביום 20.3.05 נמסר לתובעת שאלון מורחב לידועים בציבור לבירור מעמדה, אליו נדרשה לצרף ראיות להוכחת טענתה.
12. כעולה מטענות הצדדים, הנתבע שילם לתובעת מענק על פי סעיף 255 לחוק, שלטענתו מקורו בטעות והוא עומד על השבתו לנתבע.

13. כעולה מתעודת עובד הציבור, ביום 28.8.08 יצר מר קדוש קשר טלפוני עם התובעת, וביקש לברר עימה מדוע לא הגישה את השאלון המורחב שנמסר לה למילוי ו/או מסמכי השלמה כלשהם. משלא נענתה התובעת לבקשת הנתבע אף לאחר שיחה טלפונית נוספת, נשלח אליה ביום 18.3.09 מכתב דחייה עקב היעדר שיתוף פעולה ואי המצאת מסמכים כנדרש.
14. ביום 16.7.09 הגישה התובעת ערעור על החלטת הנתבע, בו טענה כי היתה ידועתו בציבור של המנוח משנת 2002. ערעור האלמנה נדחה כאמור במכתב הנתבע מיום 11.8.09, מן הטעם שהתובעת אינה עונה על התנאים להכיר בה כידועה בציבור של המנוח, עובר למועד נישואיהם הפורמאליים. טענות הצדדים
15. התובעת טוענת, כי הוכח מעל לכל ספק דבר מגוריה המשותפים עם המנוח בדירה ברח' המורד 4 בגבעתיים משנת 2000 וזאת עובר למועד נישואיהם ביום 21.5.04 ועד למועד פטירת המנוח ביום 28.10.04. המשכיר אישר בתצהירו את מגורי בני הזוג בדירה מס' 6 בבנין, וכי התנהלותו בנוגע לחשבונות השכירות, המים, החשמל והארנונה היתה מול התובעת, וגרסה זו לא נסתרה. לטענת התובעת, כבר בחודש 10/2000 ובמהלך חייהם המשותפים של בני הזוג טופל המנוח בטיפולים כימותרפיים קשים, והתובעת טיפלה בו באופן מסור ושוטף ובכלל זה טיפול סיעודי וליווי לבתי החולים ושהייה במחיצת המנוח בלילות, במשך כל התקופה ועד למועד פטירתו. בתמיכה לגרסת התובעת העידה אמו של המנוח ואישרה בעדותה את הקשר הזוגי בין התובעת למנוח משנת 2000 ואת העובדה כי התובעת טיפלה במנוח ואף סעדה אותו על מיטת חוליו. עוד תימוכין בגרסת התובעת, בדבר מעמדה כידועה בציבור של המנוח עובר לנישואיהם הפורמאליים, ניתן למצוא בעדות חברו הטוב של המנוח, אשר העיד אודות מגוריהם המשותפים של בני הזוג משנת 2000 ועד למועד פטירת המנוח. לשיטת התובעת, ניתן, למצער, להכיר במעמדה כידועה בציבור של המנוח ממועד קבלת הצעת הנישואין ממנו ביום 12.7.03, הואיל ואף בתעודת עובד הציבור צוין כי "... רק בתאריך זה ... התעצם הקשר הזוגי ביניכם והפך להיות מקשר של מי שהייתה חברתו, לקשר שברבות הימים הפך לקשר נישואים" - מכאן שאף לשיטת הנתבע ניתן לראות בתובעת כידועה בציבור של המנוח במשך 9 חודשים וכאשתו במשך 5 חודשים נוספים ובמצטבר 14 חודשים - תקופה המקיימת את התנאי הקבוע בסעיף 238 לחוק. באשר לעובדה כי המנוח ציין את כתובת בית הוריו בתביעות שהגיש לנתבע ולא את כתובתו המשותפת עם האלמנה - העידה התובעת כי אמו של המנוח עבדה כמזכירה רפואית בקופת חולים מכבי והיא טיפלה בכל "הפרוצדורה הרפואית" של המנוח, כפי שהעידה האם בעצמה, ולכן העדיף המנוח שכל הדואר יגיע לכתובת אמו. נוכח כל המפורט, ביקשה התובעת להכיר במעמדה כידועה בציבור של המנוח משנת 2000 ולמצער ממועד פתיחת חשבון הבנק המשותף עם המנוח בחודש 06/2003, או ממועד קבלת הצעת הנישואין ממנו בחודש 07/2003 ובנסיבות אלה להכיר בתביעת התובעת לקבלת קצבת שאירים מהנתבע, בשל פטירת בעלה המנוח.

16. הנתבע טוען מנגד, כי דין תביעת התובעת, לקבלת קצבת שאירים בגין פטירת בעלה המנוח להידחות, וזאת משאין התובעת עונה להגדרת "אלמנה" לפי סעיף 238 לחוק, הואיל והיתה אשתו פחות משנה ולא ניתן לראות בה כ"ידועתו בציבור" בתקופה הקודמת למועד נישואיהם הפורמאליים. מסקנה זו של הנתבע נסמכת בעיקר על טופסי תביעות הנכות הכללית והשירותים המיוחדים, שהגיש המנוח בחייו לנתבע בתקופה הרלוונטית לתביעה, בהם נמנע מלציין את כתובת מגוריו המשותפת עם התובעת ככתובת מגוריו ותחת זאת רשם את כתובת הוריו ואף רשם את אמו כמטפלת העיקרית בו, ובטופס אחר הגדיר המנוח את התובעת בתור "חברה" - דבר המעיד על תפיסת יחסיהם בעיניו בתקופה הרלוונטית לתביעה. עוד הפנה הנתבע לעובדה כי חוזה השכירות בדירה בגבעתיים, שם התגוררו בני הזוג, היה על שם המנוח בלבד, כאשר לבני הזוג לא היה רכוש משותף, וכאשר כל אחד מהם החזיק בחשבונות בנק נפרדים - ולא הוכח כי לתובעת היתה תלות כלכלית במנוח בתקופה הקודמת למועד נישואיהם. לפיכך טוען הנתבע, כי דין התביעה להידחות.

דין והכרעה

17. סעיף 252 לחוק הביטוח הלאומי קובע, כי לאלמנתו של מבוטח שנפטר תשולם גמלת שאירים בהתאם לתנאים הקבועים בחוק.

"אלמנה" מוגדרת בסעיף 238 לחוק, כך:

"מי שהיתה אשתו של המבוטח בשעת פטירתו, להוציא -

(1) מי שהיתה אשתו פחות משנה, ואם היא בת 55 שנים ומעלה - פחות מחצי שנה, ולא ילדה לו ילד;

(2) מי שבחמש השנים האחרונות שלפני פטירת המבוטח היתה נפרדת ממנו..."

"אשתו" מוגדרת בסעיף 1 לחוק, כך:

"לרבות הידועה בציבור כאשתו והיא גרה עימו"

בפסיקה נקבעו 2 מבחנים לבחינת שאלת היותה של ידועה בציבור כאשתו: האחד, האם בני הזוג מנהלים מערכת זוגית אינטימית משותפת המעידה על רצונם לקשור את גורלם זה בזה ולהתנהל כיחידה משפחתית אחת, אם כי מסיבה זו או אחרת לא ניתן לאותו קשר ביטוי כמתחייב על פי דין; והמבחן הנוסף, ניהול משק בית משותף כפועל יוצא של חיים משותפים ביחידה משפחתית, כמקובל וכנהוג בין בני הזוג (ר' דב"ע נב/0-69 ד"ר אליציה פוגל - מבטחים; דב"ע נו/0-155 מימי עטר - המוסד לביטוח לאומי; דב"ע ל/0-19 המוסד לביטוח לאומי - מנו).

עוד נקבע, כי שאלת ההכרה באשה כ"ידועה בציבור" כאשתו של פלוני היא שאלה שבעובדה, שנדרשות ראיות להוכחתה וההכרעה תיעשה על יסוד בחינת מכלול נסיבות העניין.

19. לאחר שנתנו דעתנו למכלול הראיות והעדויות שהובאו לפנינו, תוך יישום ההלכה הפסוקה, הגענו לידי מסקנה כי עלה בידי התובעת להוכיח שהיתה בגדר "ידועה בציבור" של המנוח, החל ממועד מגוריה המשותפים עם המנוח בשנת 2000, עובר למועד נישואיהם הפורמאליים ביום 21.5.04, וזאת מהטעמים שיפורטו להלן.

20. גרסת התובעת בדבר מגוריה המשותפים ברציפות עם המנוח משנת 2000 ועד לשעת פטירתו, לא נסתרה, ואף נתמכה בעדויות אשר הותירו עלינו רושם אמין ומהימן. אם המנוח, תיארה בעדותה, בין היתר, את יחסי התובעת והמנוח:

"הם הכירו בשנת 2000 ובתקופה הזו הם גרו ביחד בגבעתיים. אני זוכרת את המקום האחרון בגבעתיים. אני לא זוכרת את הכתובת." (ר' עמ' 7 לפרוטוקול, ש' 31-30).

"הם היו כל הזמן יחד. הם באו אלי כל יום שישי ביחד." (ר' עמ' 8 לפרוטוקול, ש' 22)
"לשאלת בית הדין האם באמת היה להם קשר של בני זוג והם כל הזמן היו ביחד אני עונה: כן היה להם. רואים את זה בשעות ובימים שהיא ישנה בביה"ח. אני וגם בעלי אף פעם לא נשארו לישון בביה"ח. התובעת היא זו שהיתה איתו גם בלילה." (ר' עמ' 9 לפרוטוקול, ש' 1-3).

האם העידה בתצהירה כי המנוח לקה במחלת הסרטן בשנת 1995 ובשנת 2000 החל לקבל שוב טיפולים כימותרפיים עקב הופעת המחלה בשנית, והתובעת ליוותה אותו בטיפולים ובניתוחים שעבר "מבלי לסור ממיטתו" (ר' מוצג ת/3, סע' 7-9, 12 ו-17).

עוד העידה האם בתצהירה, כי בחייהם המשותפים של בני הזוג, התובעת ליוותה תמיד את המנוח ובישלה לו ממתכונים שסופקו לה על ידי האם, והמנוח גילה דעתו בפניו משפחתו כי התובעת "היא האישה של החיים שלו וכי היא דואגת לו ומטפלת בו והוא אוהב אותה. הוא אף הוסיף ואמר כי אם יקרה לו משהו שאנו (ההורים) נדאג לה." (ר' מוצג ת/3, סע' 12-13). בנוסף העידה האם בתצהירה, כי הסיבה להיעדר מיסוד הקשר הזוגי בין התובעת למנוח, לאורך שנות היכרותם ומגוריהם המשותפים, היתה נעוצה במנוח, אשר: "לא היה דתי לכל דבר ועניין ורק בשנת חייו האחרונה התקרב לרב בנייהו שמואלי והבין את משמעות מיסוד יחסיו כדת משה וישראל. לדידו הוא היה נשוי למורן מאז ומתמיד רק ללא טכס. כך שמורן תמיד היתה האשה שלו. כאשר שאלתי אותו מדוע אינו מתחתן ענה כי הנו נשוי רק ללא טבעת." (ר' מוצג ת/3, סע' 18-19).

גרסת התובעת בדבר היותה ידועה בציבור כאשתו של המנוח נתמכה אף בעדות חברו הטוב של המנוח, שהעיד כי הכיר את המנוח מאז שהיו בגיל 5 והיה חברו הקרוב וקשריהם אף היו במסגרת העבודה. עוד העיד החבר בתצהירו כי הכיר את התובעת בסמוך להיכרותה את המנוח, שציין בפניו לא פעם כי התובעת היא האשה של חייו, ומבחינתו הוא נשוי לתובעת לכל דבר ועניין, ורק בעקבות התהדקות קשריו בשנה האחרונה לחייו עם הרב, החליט המנוח למסד את הקשר עם התובעת מפאת החשיבות הדתית שבדבר (ר' מוצג ת/4, סע' 3-7).

עוד העיד החבר, כי התובעת והמנוח עברו להתגורר יחדיו בדירה בגבעתיים בשנת 2000 (ר' עמ' 10 לפרוטוקול, ש' 10-12) ומאז לא נפרדו. לדברי העד הוא נהג לבקר את המנוח מספר פעמים בשבוע, והתוודע בעצמו ובאופן בלתי אמצעי, לעובדה כי התובעת היא שמטפלת בכל נושא ניהול הבית ובכלל זה הניקיונות והכביסה (ר' מוצג ת/4, סע' 8-11). כך גם העיד החבר לגבי הטיפול השוטף והמסור שהעניקה התובעת למנוח, עת ליוותה אותו בימי מחלתו ולא משה מצידו (ר' מוצג ת/4, סע' 12). החבר הוסיף והעיד כי בקרב סביבת המנוח וחבריו, כולם התרשמו כי המנוח והתובעת הינם בבחינת זוג לכל דבר ועניין (ר' מוצג ת/4, סע' 14-15).

לתמיכה בגרסתה בדבר מגוריהם המשותפים של התובעת והמנוח, הגישה התובעת תצהיר של משכיר הדירה בה התגוררו בגבעתיים. הצדדים ויתרו, כאמור, ועל חקירתו הנגדית, ומתצהיר המשכיר עולה, כי אמנם חוזה השכירות היה על שם המנוח בלבד, אולם כל ההתנהלות בעניין חשבונות המים, החשמל והארנונה היו מול התובעת בלבד ואף התובעת היא זו שנהגה לבקש מהמשכיר לבצע תיקונים נדרשים בדירה - וגרסה זו יוטעם לא נסתרה.

במסגרת חקירתה הנגדית, העידה התובעת כי בחודש 06/2003 לערך פתחה עם המנוח חשבון בנק משותף, כאשר לצדו המשיכו בני הזוג להחזיק בחשבונות פרטיים ועסקיים אחרים, אולם, לדברי התובעת, משכורתה שנכנסה לחשבון הפרטי היתה זניחה (ר' עמ' 4 לפרוטוקול, ש' 27), ולחשבון הבנק המשותף נהג בעיקר המנוח להעביר כספים באופן שוטף, באמצעותם שילמה התובעת את הוצאות הדירה והמחיה של בני הזוג (ר' עמ' 4 לפרוטוקול, ש' 9-27). עוד הוסיפה התובעת בתצהיר עדותה הראשית, כי המנוח הוא ש"הרוויח משכורות נכבדות ואילו אני השתכרתי משכורות מינימום", והמנוח הוא זה שנשא בהוצאות הבית ואף בהוצאות הכרוכות בלימודי התובעת (ר' מוצג ת/1, סע' 15-16). גרסה זו אף נתמכה בעדות האם, אשר אישרה בחקירתה הנגדית כי בנה המנוח נהג לשלם את שכר הדירה ובזמן הזה לתובעת ניתנה האפשרות ללמוד (ר' עמ' 9 לפרוטוקול, ש' 4-6).

21. מכל האמור לעיל, עולה תמונה, לפיה בני הזוג התגוררו יחדיו משנת 2000 ועד למועד פטירת המנוח; השניים התנהלו כיחידה משפחתית אחת לכל דבר ועניין, תוך שיחסייהם היו מושתתים על אהבה ומסירות, והם ניהלו משק בית משותף, במסגרתו שילם המנוח את עיקר הוצאות הבית והתובעת דאגה מצידה למשק הבית על כל הכרוך בכך. איננו מוצאים לנכון לקבל את טענת הנתבע, לפיה העובדה שחוזה השכירות היה על שם המנוח בלבד, יש בה כדי לשלול את מעמד התובעת כ"ידועה בציבור" של המנוח עובר לנישואיהם, זאת משום שהוכח לפנינו מעל לכל ספק כי בני הזוג התגוררו יחדיו ברציפות משנת 2000 ועד לשנת 2005, ולעניין זה אף המשכיר אישר בתצהירו את מגורי בני הזוג יחדיו ואת העובדה שכל ההתנהלות היתה מול התובעת בלבד, ואף לאחר נישואי בני הזוג לא נערכו שינויים בחוזה השכירות.

22. יוטעם כי היתלות הנתבע בטופסי התביעות, לנכות כללית ולשירותים מיוחדים, שהגיש המנוח בחייו לנתבע, כראיה לשלילת מעמד התובעת כ"ידועה בציבור" של המנוח, אינה מקובלת עלינו מהטעמים שיובאו להלן.

הנתבע סומך ידיו, בטענתו לשלילת מעמד התובעת כ"ידועה בציבור" של המנוח, על העובדה שבטפסי התביעות שהוגשו לנתבע ציין המנוח את כתובת מגורי הוריו ככתובת הנוכחית ולא את הכתובת בה התגורר עם התובעת, וכי בטפסים אלה לא הגדיר המנוח את התובעת כ"בת זוגו". יוטעם כי לטענות אלה ניתן על ידי התובעת ועדיה הסבר המניח את הדעת, וכך נמסר מפי אם המנוח בחקירתה הנגדית:

"כנראה שאורי לא ציין בתביעות שיש לו בת זוג זה משום שהם לא היו נשואים אבל הם גרו ביחד שנים, קרוב לזמן שהם הכירו. באשר לכתובת, כל הניירת והפרוצדורה, גם לביטוח לאומי וגם לבי"ח, וגם לכל הרופאים והתרופות, אני טיפלתי בהכל מאז שאורי ז"ל חלה, משנת 1995. לא ראיתי לנכון, לא ראיתי לנכון לשנות משהו, אני עבדתי בקופ"ח מכבי והיה לי נוח להוציא כל מה שהוא היה צריך, את האישורים והתרופות. גם הוא פחד שמשהו ילך לאיבוד, אם הוא יקבל את הדואר בגבעתיים ועד שהוא יביא לי, אם משהו ילך לאיבוד." (ר' עמ' 8 לפרוטוקול, ש' 10-1).

עדות סבירה זו של האם הותירה בנו רושם אמין והניחה דעתנו. אף התובעת העידה בחקירתה הנגדית, כי סיבה זו היא שגרמה למנוח לרשום את כתובת מגורי הוריו על טפסי התביעות, ולדבריה:

"בעלי ז"ל חלה משנת 1995, 4 שנים לפני שהכיר אותי ואמא שלו טפלה בכל הפרוצדורה של המחלה שלו והיא גם מזכירה רפואית בקופ"ח מכבי והיא טיפלה בכל הפרוצדורה, לקבוע לבדיקות סי.טי, היא אמרה לו את היום והשעה והוא היה מגיע לכן הוא לא הכניס אותי לפרוצדורה המנהלית מכיוון שאמו עבדה שם לה היה קל לטפל" (ר' עמ' 5 לפרוטוקול, ש' 10-13).

כשנשאלה האם בחקירתה הנגדית, מדוע לדעתה בטופס התביעה לקצבת שירותים מיוחדים מ-15.2.01 כשנדרש המנוח לציין זהות המטפל בו רשם המנוח "חברה מורן צעיר" ולא הגדיר אותה כבת זוג לחיים, השיבה: "אני לא יודעת למה הוא רשם ככה, אלא אם כן חברה כנראה היה חשוב לו המילה חברה כבת זוג. הם כבר גרו יחד וחוץ מהזמנים אחרי ניתוח או אחרי כימו חזקה, הוא היה נשאר עם התובעת בבית שלנו לכמה ימים עם התובעת. הוא לא היה נשאר לאחר הניתוח או הטיפול הכימותרפיים הרבה זמן אצלנו. התובעת היתה באה איתו." (ר' עמ' 8 לפרוטוקול, ש' 23-28).

23. התרשמותנו מהעדויות היא כי התובעת והמנוח נהגו כבני זוג לכל דבר ועניין כלפי כולי עלמא, גם בתקופה הקודמת למועד נישואיהם הפורמאליים בה התגוררו יחדיו. כך לדוגמה העידה התובעת בתצהירה, כי לחג הפסח בשנת 2003, קנה המנוח לאם התובעת מדיח כלים כמתנה, וכמה חודשים לפני כן קנה לה ליום הולדתה מייבש כביסה (ר' מוצג ת/1, סע' 14), ואף כשנפטר גיסה של התובעת, שהו המנוח והתובעת בבית אחותה במשך ימים ארוכים, מתוך תחושת מחויבות מצד המנוח כלפי משפחת התובעת.

עדויות אמו וחברו הטוב של המנוח החוברות לעדותה המהימנה של התובעת, בדבר ניהול מערכת יחסים אינטימית בינה לבין המנוח ומגורי הקבע שלהם משנת 2000 ועד לשעת פטירת המנוח, כאשר ברבות הימים קשר זה התמסד עת באו בני הזוג בברית הנישואין ביום 21.5.04, מלמדות בבירור על קיומה של מערכת זוגית אמיתית בין בני הזוג משנת 2000 ועד לפטירת המנוח. מערכת זו בה קשרו בני הזוג את גורלם זה בזה, תוך מסירות ונאמנות, מעידה על קיומה של יחידה משפחתית אחת ומשק בית משותף, ומיסוד הקשר הזוגי של בני הזוג בחודש 05/2004, יש בו כדי להעיד בבירור על מערכת הזוגית האמיתית שנרקמה בין התובעת למנוח אף במהלך 4 השנים שקדמו למועד נישואיהם הפורמאליים.

העובדה כי לבני הזוג היו חשבונות פרטיים, לצד החשבון המשותף אותו ניהלו יחדיו, אין בה כדי לשנות מקביעתנו דלעיל, בדבר מעמד התובעת כ"ידועה בציבור" של המנוח, משעדות התובעת מהימנה עלינו ולפיה המנוח הוא שנשא בעיקר הוצאות הכלכלה/משק הבית השוטפות - גרסה שאף נתמכה בעדותה האמינה של אם המנוח.

סוף דבר

24. בשים לב לעדותם המהימנה של התובעת והעדים מטעמה שתמכו בגרסתה ועדויותיהם לא נסתרו, ובשים לב להלכה הפסוקה ולכל הטעמים שפורטו לעיל, אנו מקבלים את גרסת התובעת באשר לטיב יחסיה עם המנוח ומהותם, בכל התקופה הקודמת למועד נישואיהם הפורמאליים, החל משנת 2000, מועד תחילת מגוריהם המשותפים. בנסיבות אלה אנו קובעים, כי התנהלות בני הזוג בתקופה זו עונה על דרישות החוק והפסיקה באשר להגדרת "ידועה בציבור" שהיא בגדר "אלמנה" לעניין קצבת שאירים.

25. על יסוד האמור לעיל אנו מקבלים את התביעה וקובעים כי התובעת זכאית לקצבת שאירים, כמי שהיתה ידועה בציבור של המנוח משנת 2000 וכאשתו החוקית במשך 5 חודשים נוספים עד למועד פטירתו.

26. הנתבע ישלם לתובעת הוצאות ושכר טרחת עורך דין בסך כולל של ₪ 2,500. הסכום ישולם תוך 30 יום מקבלת פסק הדין, שאם לא כן ישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום מתן פסק הדין ועד ליום התשלום המלא בפועל.

27. לצדדים זכות ערעור לבית הדין הארצי לעבודה בירושלים תוך 30 יום מקבלת פסק הדין זה. ניתן היום, כ' בשבט תשע"ג (31 ינואר 2013), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.